

BELGISCHE SENAAAT.

VERGADERING VAN 4 DECEMBER 1907.

Wetsvoorstel waarbij de bepalingen van de wet op de voorloopige hechtenis, die betrekking hebben op de invrijheidstelling onder borgtocht, worden ingetrokken.

TOELICHTING.

De artikelen, waarvan de onderteekenaars van dit wetsvoorstel de afschaffing beoogen, regelen de voorloopige invrijheidstelling onder borgtocht van de beklaagden die preventief zijn gevangen gezet.

Men weet dat de wet van 20 April 1874 aan elke jurisdictie van onderzoek toelaat de invrijheidstelling der beklaagden afhankelijk te maken van het storten eener som of nederleggen van waarden als borgstelling.

Bij het aannemen van deze bepalingen deed men slechts weinig beschouwingen in een zeer kort debat gelden.

De toepassing daarvan verwekte soms hevige en, volgens ons, zeer gerechtvaardigde critiek. Het mag gerust gezegd dat de wet een voorrecht verleent aan de fortuin, en dit voorrecht ergert steeds meer het gevoelen van gelijkheid dat bij ons zoo diep is ingeworteld en waarvan onze gansche wetgeving zich schijnt te doordringen. De openbare meening keurt het af, dat voor een persoon die verdacht wordt een misdrijf te hebben gepleegd en preventief gevangen wordt gezet, het recht om zich te onttrekken aan inhechtenishouding kunne afhangen, gedeeltelijk ten minste, van den geldelijken toestand waarin zich deze persoon bevindt; dat begrijpt ze niet. Bestaan er, ter wille van de openbare veiligheid, zwaarwichtige en buitengewone omstandigheden, — zoo spreekt artikel 1 der wet van 1874 — die een bevel van aanhouding en eene voorloopige inhechtenishouding rechtvaardigen, dan komt het gezond verstand er tegen op aan te nemen dat, naarmate de beklaagde al of niet geldmiddelen bezit, de omstandigheden, ja dan neen, het behoud van die maatregelen eischen.

Anderdeels, kan men niet verstaan dat de jurisdictiën van onderzoek een borgtocht zouden eischen tot loslating van een beklaagde, dien zij zonder voorwaarde zouden hebben vrijgesteld indien hij niet in staat zou zijn geweest een borgtocht te storten.

Het openbaar gevoelen was eveneens hierdoor getroffen, dat de borgtocht aan den Staat vervalt ingeval de beklaagde niet meer zou verschijnen, alhoewel er slachtoffers kunnen zijn, uiterst belangwekkende burgerlijke partijen, die door het vertrek van den beklaagde zouden zijn beroofd van elk middel om de vergoeding te bekomen van het nadeel, door het misdrijf berokkend. Men hadde moeten voorzien dat de borgtocht zou worden aangewend tot het regelen van de vergoedingen waarop de burgerlijke partij, door het wanbedrijf benadeeld, bij voorkomend geval recht zou hebben.

Volgens de huidige wetgeving mag die aanwending niet geschieden; de borgtocht, ingevolge de overeenkomst tusschen den Staat en den beklaagde, wordt door dezen afgestaan ten voordeele van den Staat, van het oogenblik af dat hij de tot hem gerichte oproepingen onbeantwoord laat. Alleen doordien zijne afwezigheid niet is gerechtvaardigd, wordt den Staat, *ipso facto*, de gestorte borgtocht toegekend. En, al wilde de Staat afstand doen van zijn recht, zelfs in de meest belangwekkende gevallen, het zou hem niet geoorloofd zijn: het ware eene liberaliteit die de bevoegdheden van het bestuur zou te boven gaan.

Doch eene zoodanige aanwending van den borgtocht ware slechts eene verzachting der gebreken van het huidige stelsel en het recht, dat aan de rechterlijke overheden zou worden gelaten, zou niettemin moeten worden beschouwd als eene inbreuk op het beginsel van gelijkheid waarop onze politieke en burgerlijke wetgeving is gegrond.

Het is daarom dat wij voorstander zijn van den logischen en radicalen maatregel, bestaande in de eenvoudige afschaffing van de bedoelde bepalingen.

CH. MAGNETTE.

Proposition de loi.

ARTICLE UNIQUE.

Les articles 10, 11, 12, 13, 14, 15 et 16 de la loi du 20 avril 1874 sur la détention préventive sont abrogés.

CH. MAGNETTE,
EDMOND PICARD,
W. DE SELYS LONGCHAMPS,
A. FLECHET,
CAMILLE DE BAST.

Wetsvoorstel.

EENIG ARTIKEL.

De artikelen 10, 11, 12, 13, 14, 15 en 16 der wet van 20 April 1874 op de voorloopige hechtenis worden afgeschaft (1).

(1) Deze artikelen luiden als volgt :

ART. 10. — In de gevallen voorzien bij de artikelen 4, 5, 6, 7 en 8, § 2, kan de invrijheidstelling afhankelijk worden gemaakt van de verplichting een borgtocht te stellen.

Deze borgtocht dient tot waarborg dat de beklaagde zal verschijnen bij al de akten der rechtspleging alsook voor de uitvoering van de lichamelijke straf, zoodra hij daartoe is opgeroepen.

ART. 11. — De borgtocht wordt gestort in specie, hetzij door den beklaagde, hetzij door een derde, en het bedrag daarvan wordt bepaald door de rechtsmacht bij welke de zaak aanhangig is op het oogenblik der aanvraag.

Zij wordt gestort in de Consignatiekas en het openbaar ministerie doet, op vertoon van het ontvangstbewijs, het bevel of arrest van invrijheidstelling uitvoeren.

ART. 12. — Voordat wordt overgegaan tot de invrijheidstelling, met of zonder borgtocht, moet de inhechtenisgehoudene, bij akte opgemaakt ter griffie of bij ondergeteekende verklaring, aan den bestuurder der gevangenis terhandgesteld, domicilie kiezen, indien hij beklaagde is, ter plaats waar de rechter van instructie zetelt, en, is hij verdacht of beschuldigd, ter plaats waar de rechtsmacht, welke over den grond der zaak uitspraak moet doen, haren zetel heeft.

ART. 13. — De borgtocht wordt teruggegeven indien de beklaagde is verschenen bij al de akten der rechtspleging alsook voor de uitvoering van het vonnis. Is de veroordeeling voorwaardelijk uitgesproken, dan is het voldoende dat de beklaagde is verschenen bij al de akten der rechtspleging.

ART. 14. — De borgtocht vervalt aan den Staat zoodra de beklaagde, zonder eenige wettige reden van verschoning, in gebreke wordt bevonden te verschijnen bij eenige akte der rechtspleging of voor de uitvoering van het vonnis.

Wordt echter de beklaagde ontslagen van rechtsvervolging, vrijgesproken, straffeloos verklaard of voorwaardelijk veroordeeld, dan beveelt het vonnis of arrest de teruggave daarvan, behoudens afhouding van de buitengewone kosten waartoe het niet verschijnen aanleiding kan hebben gegeven.

ART. 15. — Het niet verschijnen van den beklaagde bij eene akte der rechtspleging wordt vastgesteld bij het vonnis of arrest van veroordeeling, hetwelk terzelfder tijd verklaart dat de borgtocht aan den Staat vervalt.

ART. 16. — Het niet verschijnen van den veroordeelde voor de uitvoering van het vonnis wordt, op de vordering van het openbaar ministerie, vastgesteld door de rechtbank die de veroordeeling heeft uitgesproken.

Het vonnis verklaart terzelfder tijd dat de borgtocht aan den Staat vervalt.